

Esther

Koningin Esther was een gelovige vrouw. Om tot de overtuiging te kunnen komen dat zij dit echt was, moeten wij de tijd in aanmerking nemen waarin zij leefde, en ook de omstandigheden in het oog houden waaronder zij van een eenvoudig Joods meisje tot de vrouw van de machtige alleenheerser van het grote Perzische rijk verheven werd. Het was toen niet alleen een tijd van verval en afwijking, zoals in de dagen van Elia en Elisa, maar van een algeheel ontbreken van elke uitwendige betrekking met God, zodat in het Boek Esther zelfs de naam van de Heer niet één keer genoemd wordt.

Van de Joden die Nebukadnezar naar Babel had weggevoerd, waren na een zeventigjarige ballingschap velen 'wiens geest God verwekte' (Ezra 1:5), naar het land van hun vaders onder Ezra en Nehemia teruggekeerd om stad en tempel te herbouwen. Vele anderen echter, die in de vervulling van Gods beloften niet genoeg belang stelden om daarvoor een verre en moeilijke terugreis te ondernemen, waren gebleven, ondanks dat door koning Kores tot allen de woorden gericht waren: 'Wie is onder u van al Zijn volk? Zijn God zij met hem, en hij trekke op naar Jeruzalem, dat in Juda is, en hij bouwe het huis van de HEERE, de God van Israël' (Ezra 1:3).

Deze laatsten stonden, vanaf het ogenblik dat zij geweigerd hadden naar hun land te trekken, zogezegd buiten elke door God erkende betrekking en waren hun titel als volk van God onwaardig geworden. Toch liet God hen niet aan zichzelf over, maar waakte over hen, ja, Hij hield Zijn oog op hen gevestigd. En dit is juist wat wij in het Boek Esther vinden.

Ofschoon God Zich aan de Joden, die in zo'n ontzettend levensgevaar kwamen, aan Modechaï en aan Esther, zijn nicht, niet openbaren kon als de God van Israël, denkt Hij toch aan hen en draagt als het ware in het verborgene zorg voor hen. Des te ontroender treedt ons deze zorg van God voor de aandacht, wanneer wij bedenken in welk een treurige toestand het Joodse volk zich bevond. Esther, een Jodin, een van de dochters van Benjamin, moest de vrouw worden van een heidense koning. Dit was geheel en al in strijd met elke Goddelijke wet, met elk vertoon van trouw en gehoorzaamheid.

Zelfs in deze toestand bewaart God Zijn geliefde volk, ziet op hem neer in Zijn soevereine en onbeperkte goedheid, in Zijn soevereine en onwankelbare trouw. Gelukkig volk! Wij mogen wel met de apostel Paulus zeggen: 'De genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk' (Rom. 11:29).

Bij zowel Mordechaï als Esther vinden wij nu juist het geloof in deze zorg van God voor Zijn volk, het vaste vertrouwen op Zijn goedheid en trouw. Bij Mordechaï, die in gehoorzaamheid aan Gods wet niet voor Haman wilde neerknielen, zien wij dit het duidelijkste, wanneer hij aan Esther laat zeggen: 'Indien gij enigszins zwijgen zult in deze tijd, zo zal de Joden verkwikking en verlossing uit een andere plaats ontstaan' (Esther 4:14). Bij Esther treedt dit niet minder helder aan het licht op het ogenblik dat zij, haar eigen leven niet achtend, het besluit neemt ongevraagd voor het aangezicht van de koning te treden.

Zowel Mordechai als Esther rekende op de goedheid en trouw van de Heer. Hoe mooi zijn Esthers woorden die zij in die bange uren Mordechai laat aanzeggen! 'Ga, vergader al de Joden', zegt zij, '... en vast voor mij, en eet of drinkt niet, in drie dagen, nacht noch dag; ik en mijn jonge dochters zullen ook also vasten, en also zal ik tot de koning ingaan, hetwelk niet naar de wet is. Wanneer ik dan omkom, zo kom ik om' (Esther 4:16). Niet in eigen kracht, maar in Gods kracht wil Esther deze belangrijke stap zetten. Niet vóóordat zij zich voor God in het stof heeft neergebogen en drie dagen lang zich voor Hem heeft verootmoedigd, voelt zij zich in staat voor haar volk in de bres te treden en haar leven in de waagschaal te stellen voor de verdrukten. 'Wanneer ik dan omkom, zo kom ik om'.

'Wie weet, of gij niet met het oog op zulke tijd als deze is, tot dit koninkrijk gekomen zijt' (Esther 4:14), had Mordechai haar voorgehouden. Esther overlegde deze woorden in haar hart. Zij geloofde dat God inderdaad haar bestemd had om Zijn volk uit de hand van de verdrukker te verlossen en verklaarde zich bereid haar leven te geven voor anderen. 'Wanneer ik dan omkom, zo kom ik om'. Esther had haar leven over voor haar volk, voor hen die haar boven alles lief en dierbaar waren, voor haar vrienden. Verder kon zij niet gaan, groter kon haar liefde niet zijn. 'Niemand heeft groter liefde dan deze, dat iemand zijn leven inzet voor zijn vrienden' (Joh. 15:13).

Eén is er Die verder gegaan is. Eén Die niet alleen Zijn leven over heeft gehad voor Zijn vrienden, maar Die Zijn leven overhad voor Zijn vijanden. Christus was het, onze Heer en Heiland, Die dit deed. Hij is, toen wij nog krachteloos waren, voor goddelozen gestorven. Voor een rechtvaardige, zegt de Bijbel, zal ternauwernood iemand zijn leven geven. Voor de goede zal misschien iemand het op zich nemen te sterven. Koningin Esther deed dit; zij nam op zich te sterven voor haar volk, voor haar vrienden.

'Maar God bevestigt Zijn liefde tot ons hierin, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren' (Rom. 5:8). Jezus Christus gaf Zich over in de dood van het kruis, toen wij nog zondaars waren! Welk een liefde! Welk een Goddelijke liefde! Laten wij voor Hem neerknielen en Hem danken uit de grond van ons hart voor zo'n ondoorgrondelijke genade, die arme, verloren zondaars maakte tot Gods veelgeliefde kinderen!